

Boski zamysł, boska ekonomia i boskie udzielanie Boskiej Trójcy

Wersety biblijne: Ef 1,5.9-11; 3,9-11.14-21; 2 Kor 13,13;
Obj 4,11; 21,2.10-11.

I. Najważniejszą i najbardziej tajemniczą sprawą objawioną w Biblii jest ostateczny zamysł Boga, który chce wbudować się w swój wybrany i odkupiony lud, czyniąc go swoim zbiorowym wyrazem – Ef 3,14-21:

- A. Odwieczny zamysł Boga polega na tym, że chce On wbudować Chrystusa w naszą istotę, czyniąc każdego z nas Chrystusem-człowiekiem, wypełnionym, opanowanym i przesyconym Chrystusem i przez Chrystusa; w całym wszechświecie nie ma rzeczy bardziej podstawowej ani o większym znaczeniu – Ga 1,15-16; 2,20.
1. Boże pragnienie, by wbudować samego siebie w Chrystusie w naszą istotę, stanowi sedno boskiego objawienia w Piśmie – Ga 1,15-16; 2,20.
 2. Zamysł Boga, by wbudować w nas siebie, powoduje, że Biblia jest przeniknięta organicznym pierwiastkiem życia – 4,19.
- B. Odwiecznym zamysłem Boga jest wbudować w naszą istotę Chrystusa; aby ten zamysł wypełnić, Bóg stworzył człowieka w postaci naczynia, które może Go zawierać, dał człowiekowi duchowy organ, aby mógł Boga przyjąć, a Chrystus stał się życiodajnym Duchem, aby wejść do naszego ducha – Ef 3,14-17a; Rdz 2,7; 1 Kor 15,45b.
- C. Bóg pragnie wbudować w nas całą swą istotę, aż stanie się naszym organizmem – Kol 3,10-11:
1. Bóg zamyslił wbudować w nas samego siebie w swej Boskiej Trójcy i stać się każdą najmniejszą cząstką naszej trójczęściowej istoty – Rz 8,11; Ef 3,14-17a.
 2. Bóg zamyslił udzielić się nam i wbudować w nas samego siebie jako nasze życie, naturę i wszystko, aż scali się z nami, a my scalimy się z Nim i staniemy się Jego wyrazem – 4,4-6.
- D. Bóg zamyslił, że uczyni nas, wierzących w Chrystusa, takimi samymi jak On w życiu i w naturze, ale nie w Bóstwie – J 1,12-14; 1 J 3,1-2:
1. Zamysł Boga polega na tym, że chce On uczynić nas takimi jak On w swoim boskim życiu, boskiej naturze, podobieństwie i wyrazie, lecz nie w Bóstwie; to, że Bóg czyni nas w ten sposób takimi samymi jak On, oznacza, iż w istocie czyni nas Bogiem – Kol 3,4; 2 P 1,4; 2 Kor 3,18.
 2. Bóg wszczepił w nas samego siebie w Chrystusie jako Duchu, aby uczynić nas takimi jak On w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie; oto boski zamysł – Rz 8,11; 2 Kor 13,13; 2 P 1,4.

II. Boska ekonomia polega na tym, że Bóg stał się człowiekiem, aby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i w naturze, ale nie w bóstwie, dzięki czemu powstał organizm Trójjedynego Boga, Ciało Chrystusa, którego zwieńczeniem będzie Nowa Jeruzalem – Rz 1,3-4; 8,3.6.10-11.16; 12,4-5; Obj 21,2.10-11:

- A. Boska ekonomia jest wynikiem Bożego postanowienia – Ef 1,5.9-11; 3,9-11:
1. Boża wola to Boże życzenie, Boże pragnienie; Boża wola to to, co Bóg pragnie uczynić i co zamierza zrobić – Obj 4,11; Ef 1,5.
 2. Boży zamysł to uprzednio postanowiony zamiar Boga; odwieczny zamysł Boga to Jego odwieczny plan powzięty w wieczności przeszłej – w. 9; 3,11.
 3. Upodobanie Boga to to, co sprawia Bogu radość, podoba się Bogu i Go uszczęśliwia – 1,5.9; Flp 2,13.
 4. Boża rada to postanowienie Boga powzięte podczas narady Boskiej Trójcy – Ef 1,9; Dz 2,23; 1 P 1,20.
 5. Za Bożą wolą, zamysłem, upodobaniem i powziętym postanowieniem następuje Boża ekonomia – zarządzanie Bożym domostwem, Boży plan i sposób jego realizacji – 1 Tm 1,4; Ef 1,10; 3,9.
- B. Bóg w swojej ekonomii zamyslił, że będzie udzielał się swemu ludowi, czyniąc go w ten sposób jedno ze sobą; postanowił, że będzie udzielał wybranym przez siebie wierzącym Chrystusa wraz ze wszystkimi Jego bogactwami, aby powstało Ciało Chrystusa, kościół, który będzie wyrażał przetworzonego i zwieńczonego Trójjedynego Boga; postanowił też, że podda wszystko Chrystusowi na nowej ziemi i w nowym niebie – 5,23; 3,8-10; 1,10.

C. Boska ekonomia polega na tym, że Bóg stał się Ciałem, doświadczył ludzkiego życia, umarł, zmartwychwstał i stał się życiodajnym duchem, dzięki czemu teraz może w nas wejść jako życie i udzielać nam samego siebie, przeobrażając nas i tworząc kościół, który jest Ciałem Chrystusa, domem Bożym, królestwem Bożym, odpowiedniczką Chrystusa i którego całkowitym podsumowaniem jest Nowa Jeruzalem – J 1,14.29; Dz 2,24; 1 Kor 12,12-13; 15,45b; 1 Tm 3,15; Obj 5,10; 21,2.

III. Zwieńczenie boskiej ekonomii dokonuje się dzięki boskiemu udzielaniu się Boskiej Trójcy – 2 Kor 13,13; Ef 1,3-23; 3,14-21:

A. Boska ekonomia to Boży plan i sposób jego realizacji, wynikające z Bożego pragnienia i zamyśłu; boskie udzielanie jest udzielaniem się Boga i rozdawaniem się Go, zgodne z tym planem i przyjętym sposobem jego przeprowadzenia – 1,5.9-11; 3,14-17a.

B. Wszystko, co o Bogu mówi Nowy Testament, wiąże się z boskim udzielaniem się ze względu na boską ekonomię – Rz 8,3.11; Ef 1,3-23:

1. Objawienie o Trójjedynym Bogu ukazane w świętym Słowie nie służy do tego, by zrozumieć doktrynę, lecz istnieje po to, by Bóg w swej boskiej Trójcy mógł udzielać się wybranym i odkupionym przez siebie ludziom, aby Go doświadczyli i radowali się Nim – 2 Kor 13,13.
2. Trójjedyny Bóg – Ojciec, Syn i Duch – przeszedł przez proces i stał się życiodajnym Duchem, abyśmy mogli z Niego pić i aby móc się stać naszą rozkoszą; na tym polega boskie udzielanie Boskiej Trójcy – J 1,14; 4,14; 7,37-39; 1 Kor 12,12; 15,45b.
3. Boska Trójca służy boskiemu udzielaniu, co oznacza rozdzielanie Boga wierzącym w Chrystusa; Bóg Ojciec – początek – jest źródłem, Syn – wyraz – jest wpływem a Duch jako przekaz jest nurtem – J 4,14; 7,37-39.

C. Boskie udzielanie się Boskiej Trójcy to jedyny sposób na zbudowanie kościoła, który jest Ciałem Chrystusa i Bożym mieszkaniem – Ef 4,16; 2,21-22; 1 Tm 3,15.

IV. Potrzebujemy wizji najważniejszej sprawy w Biblii – boskiego zamiaru, Boskiej ekonomii i boskiego udzielania Boskiej Trójcy do wnętrza wierzących w Chrystusa w celu zbudowania kościoła – Ciała Chrystusa, które zostanie zwieńczone w Nowej Jeruzalem – wiecznym zbiorowym wyrazie Trójjedynego Boga – Ef 1,5.9-11.22-23; 3,14-21; 4,16; Obj 21,2.10-11.

**Boskie udzielanie Boskiej Trójcy
służy radowaniu się wierzących Chrystusem
i ich wzrostowi w życiu**

Wersety biblijne: Ef 1,3-23; Kol 2,19; Rz 10,12-13;
Hbr 5,12-14; 2 Tm 3,16-17; 2,2.

I. Musimy zobaczyć wizję boskiego udzielania Boskiej Trójcy w Liście do Efezjan 1, co pozwoli nam żyć i służyć w tej wizji:

- A. List do Efezjan 1,3-22 objawia, że Bóg ubłogosławił nas wszelkim duchowym błogosławieństwem na wyżynach niebiańskich w Chrystusie; w całym wszechświecie jedynym błogosławieństwem jest Trójjedyny Bóg, a Jego błogosławieństwo to udzielanie się nam Jego boskiej istoty w Jego Boskiej Trójcy – w Ojcu, Synu i Duchu Świętym – 2 Kor 13,13; Lb 6,22-27.
- B. Ojciec udziela nam swego boskiego życia i natury:
1. Udzielanie się Ojca w tym, że nas wybrał i przeznaczył, prowadzi do synostwa dzięki temu, że uświęca On swój wybrany lud i czyni go świętym, tak jak On jest święty, w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie, które pozostaje Jego wyłączną własnością – Ef 1,3-6; zob. Hbr 2,10-11.
 2. Zwrot „abyśmy byli święci” świadczy o tym, że Bóg udzielił nam swojej świętej natury, a słowo „synostwo” wskazuje na to, że Bóg udzielił nam swego boskiego życia – Ef 1,4-5.
- C. Syn udziela nam swojego boskiego pierwiastka:
1. Udzielanie się Syna w tym, że odkupił i przeobraża wierzących, prowadzi do dziedzictwa wielkiej wartości, prywatnej własności, przeobrażania wybranego Bożego ludu w skarb, przy udziale Chrystusa, który jest pierwiastkiem życia; skarb ten to Boże dziedzictwo, Jego osobista własność – w. 7-12.
 2. W ten sposób w odkupionym wszechświecie, podniesionym z upadku, zapanuje porządek i wszystko (co upadło i znalazło się w śmierci i skażeniu) w Chrystusie zostanie poddane Mu jako Głowie za pośrednictwem zbudowanego kościoła, Ciała Chrystusa.
 3. Wyrażenie „w Chrystusie” znaczy, że Chrystus jest sferą i pierwiastkiem, w których i za pomocą których zostaliśmy odkupieni; w pierwiastku tym mieści się esencja Chrystusa – w. 10:
 - a. Gdy trwamy w organicznej więzi z Chrystusem, utożsamieni z Nim, bierze On na siebie wszelkie nasze słabości, braki i wady, a Jego cnoty stają się naszymi cnotami – Kpł 1,4; Rz 6,3-4.
 - b. Wymaga to od nas ćwiczenia ducha za pośrednictwem właściwej modlitwy; w ten sposób możemy być jedno z Nim i doświadczać rzeczywistości przebywania w Chrystusie w doświadczeniu – Ef 1,17-18a; 3,16-19; 6,17-18.
- D. Duch udziela nam boskiej esencji:
1. Duch pieczętuje nas sobą, pieczętującym atramentem, nasączając nas pionowo w wyniku społeczności z Bogiem i przesycając poziomo w wyniku społeczności, jaką mamy ze sobą nawzajem – 1,13; 1 J 1,3.
 2. Duch, pieczętując nas i poręczając, udziela boskiego życia naszej trójczęściowej istocie; to boskie udzielanie trwa aż do dnia odkupienia naszego ciała – Ef 1,13-14; 4,30; Rz 8,10.6.11.23; Flp 3,21.
 3. Pieczętujący Duch, który jest pieczęcią, pieczętuje nas i wnosi w nas (Ef 1,13-14.19-22a) wszystko z wszechzawierającego Chrystusa, wszystko, co On zdobył i uzyskał; stajemy się wówczas jednym kościołem, Ciałem Chrystusa, pełnią Tego, który napełnia wszystko we wszystkim (w. 22b-23).
- E. W wyniku udzielania Boskiej Trójcy, które objawia List do Efezjan 1, mamy boską naturę, boskie życie, boski pierwiastek i boską esencję; to wewnętrzna konstytucja Ciała Chrystusa i nasze szafarstwo, szafarstwo łaski Bożej dane nam dla Ciała – 3,2.

II. Wzrost wierzących w życiu to przyrost Bożego pierwiastka w ich wnętrzu – 1 Kor 12,4-11; Kol 2,19b:

- A. Pan, Głowa, jest Duchem z naszym duchem; gdy radujemy się Nim w swoim duchu, trzymamy się Głowy, od której otrzymujemy obfity zasób; zasób ten przydaje wzrostu Boga w nas – w. 19; Rz 8,16; Ef 4,16.

B. Jesteśmy roślinami na Bożej roli i do wzrostu potrzebujemy Chrystusa, który jest dobrą ziemią; potrzebujemy Go również jako światła, powietrza, wody życia i składników odżywczych tego życia – 1 Kor 3,9; Kol 2,6-7; J 8,12; 20,22; 7,37-39; 6,27.33.

III. Biblia objawia, iż rośniemy w życiu dzięki temu, że spożywamy Boga, pijemy Go i radujemy się Nim – Rdz 2,9; Wj 12,21-28; 16,4.14-15.35; 17,6; Ps 34,9; 68,20; Łk 14,17; J 4,14; 6,35.51.57; 7,37-39; Obj 2,7.17; 22,14.17:

A. Możemy spożywać Boga, pić Go i radować się Nim dzięki temu, że miłujemy Jego nieocenioną obecność – 1 Kor 2,9; 2 Kor 2,10; 4,5-7; Wj 33,11.14; Ps 27,4:

1. Nic innego prócz miłości nie pozwoli nam zachować właściwej więzi z Panem; miłowanie Pana, radowanie się Nim i bycie Jego świadectwem idzie ze sobą w parze – Obj 2,4-5.7.
2. Kochajmy Chrystusa, przestrzegajmy Go, nauczajmy i ubierajmy się w Niego – Pwt 6,5-9; 10,12; 30,19-20; Mt 22,37; 1 Kor 2,9; 2 Kor 11,2-3; Rz 13,14.

B. Możemy spożywać Boga, pić Go i radować się Nim dzięki wzywaniu Jego drogocennego imienia:

1. Paweł w Liście do Rzymian 10 mówi o wzywaniu imienia Pana i odnosi to, co powiedział Mojżesz w Księdze Powtórzonego Prawa 30,11-14, do Chrystusa; pokazuje przez to, że przykazaniem, które jest słowem Bożym, jest Chrystus jako Słowo; Słowo to jako oddech wychodzi z Bożych ust i jest w naszych sercach i na naszych ustach – Rz 10,6-8; zob. Pwt 30,11-20.
2. Jako Słowo Boże, wcielony, ukrzyżowany i zmartwychwstały Chrystus, który stał się życiodajnym Duchem, oddechem tchniętym przez przemawiającego Boga, jest słowem prawa, które powtórzył Mojżesz w Księdze Powtórzonego Prawa; każde słowo w tej księdze to zatem Chrystus, który jest teraz słowem Bożym; możemy je przyjąć jako życie i zasób życia, wzywając Go – Rz 10,12-13; Pwt 8,3; Ps 119,9; Pwt 30,11-14.

C. Możemy spożywać Boga, pić Go i radować się Nim dzięki temu, że miłujemy Jego czyste słowo – Ps 119,140; Hbr 5,12-14:

1. Słowa w Biblii to Boże tchnienie; odnoszą się one do Chrystusa, który jest całością Bożego słowa, życiem i zasobem życia dla Bożego ludu – 2 Tm 3,16; J 1,1; Obj 19,13.
2. Żyć każdym słowem, które wychodzi z ust Bożych, to żyć przez Chrystusa, ucieleśnienie boskiego tchnienia – Mt 4,4; J 6,57.63.
3. Dzięki wdychaniu słowa Pisma otrzymujemy Ducha oraz radujemy się bogactwami Chrystusa; uzdalnia to nas do wypełnienia Jego wymagań – Ef 6,17-18a; Ga 3,5; Mt 4,4; Pwt 8,3.
4. Czytając słowo Boże, powinniśmy wdychać Boga, a nauczając powinniśmy Go wydychać i udzielać przez to innym – Ez 37,4-5.7-10.
5. Aby spożywać Boga, pić Go i radować się Nim, radujmy się Jego żywymi słowami, słowami ducha i życia, słowami Bożymi, które udzielają niezmiernego Ducha Bożego – J 6,63; 3,34.
6. Chrystus jest dla nas codzienną manną, duchowym pokarmem; najważniejszą porą, kiedy otrzymujemy Chrystusa jako nasz duchowy pokarm w Słowie, jest czas porannego ożywienia – Ps 119,147-148; 143,8; Lm 3,22-26.
7. Gdy czytamy z modlitwą słowo Boże, otrzymujemy równocześnie słowo oświecenia i nagany, której towarzyszy uśmiercające działanie Ducha w Jego słowie – Ef 5,13-14; 6,17-18.
8. Bądźmy żywymi Bożymi kanałami, ludźmi Bożymi mającymi Boże tchnienie i Boże słowa; słowa te niech wychodzą z nas i docierają do innych dla ich pouczenia, przekonywania, poprawy i wychowywania w sprawiedliwości; wierni wierzący zostaną w ten sposób wyposażeni i wyszkoleni oraz będą jedno z Panem, co przyczyni się do realizacji Jego ekonomii – 2 Tm 3,16-17; 2,2.

**Boskie udzielanie Boskiej Trójcy służące głoszeniu
przez wierzących ewangelii i ich dziełu**

Wersety biblijne: J 1,14.16-17; 6,57; 7,37-39; 10,10;
15,4-5.16; 20,22; 21,15; Kol 2,6-15.19.

- I. Chrystus, Słowo Boże, dzięki wcieleniu przyszedł i stał się człowiekiem wraz z Bogiem – łaską i rzeczywistością; posłużyło to udzieleniu się Boskiej Trójcy – człowiek może teraz przyjąć pełnię przetworzonego Trójjedynego Boga – J 1,14.16-17; 10,10.**
- II. Chrystus po wcieleniu prowadził ludzkie życie, a następnie został ukrzyżowany i poniósł wszechobejmującą śmierć, która służyła Jego boskiemu udzielaniu:**
- A. Chrystus, Baranek Boży, zglądził nasz grzech – 1,29.
 - B. Chrystus, miedziany wąż, zniszczył Szatana, władcę tego świata, który nie ma w Nim nic (żadnego miejsca, sposobności, nadziei ani możliwości pod żadnym względem) – 3,14; 12,31-32; 14,30; Hbr 2,14.
 - C. Chrystus, ziarno pszenicy, uwolnił boskie życie, a przez to doprowadził do powstania licznych wierzących, w wyniku udzielenia im boskiego życia – J 12,24.
 - D. Krew, która wypłynęła z Chrystusa podczas ukrzyżowania, oznacza odkupieńczy aspekt Jego wszechobejmującej śmierci, zaś woda, która z Niego wypłynęła, symbolizuje udzielający życia aspekt Jego wszechobejmującej śmierci – 19,34.
 - E. Ołtarz w świątyni, oznaczający krzyż Chrystusa, stanowił centrum nie tylko dziedzińca wewnętrznego, lecz również całego terenu świątyni; objawia to, że krzyż stanowi centrum wszechświata – Ez 40,47; Ef 2,14-16:
 - 1. Krzyż, który jest centrum wszechświata, wskazuje na wszechobejmującą śmierć Chrystusa; śmierć ta obejmuje Boga, człowieka i całe stworzenie – Ez 43,13; Kol 1,15; 2,9-15.
 - 2. Śmierć Chrystusa na krzyżu uwolniła Boga i położyła kres człowiekowi oraz wszystkiemu, co negatywne – Łk 12,49-50; Rz 6,6; Hbr 2,14; 9, 26-28; Ga 6,14; Ef 2,14-16.
 - 3. W Chrystusowej śmierci Bóg przeszedł przez śmierć w człowieku i wyszedł z niej, a człowiek umarł w Bogu i zakończył swe istnienie.
 - 4. Krzyż, symbolizowany przez ołtarz, rozpościera się we wszystkich kierunkach i kieruje ku wszystkim narożnikom budowli; jeżeli pragniemy mieć styczność z Bogiem i radować się Jego bogactwami w Jego domu, musimy przejść przez krzyż.
- III. Chrystus w zmartwychwstaniu jako ostatni Adam stał się życiodajnym Duchem i wszedł w wierzących jako Duch Święty – J 20,19-22; 1 Kor 15,45b; zob. J 11,25.40-44.48-53.**
- IV. W zmartwychwstaniu Chrystus jest naszą żywą ziemią; możemy wchłaniać Go, naszą żywną ziemię, w której zostaliśmy zakorzenieni, i rosnąć dzięki pierwiastkowi, który wchłaniamy z tej ziemi – Kol 2,6-7.19:**
- A. List do Kolosan 2,8-15 to pełny opis i definicja Chrystusa jako ziemi; gdy spędzamy czas na wchłanianiu Go, wszechzawierającej ziemi, fakty przedstawione w tych wersetach stają się naszym doświadczeniem:
 - 1. W Chrystusie, który jest ziemią, mieszka cieleśnie cała pełnia Bóstwa – w. 9:
 - a. Gdy jesteśmy zakorzenieni w Chrystusie – ziemi, jesteśmy w Nim uczynieni pełnią; napełniamy się boskimi bogactwami i stajemy się Jego wyrazem – w. 10a.
 - b. W Chrystusie – ziemi zostajemy napełnieni, ukończeni, wydoskonaleni, uświęceni i całkowicie zaopatrzeni; nie brak nam niczego.
 - 2. Chrystus – ziemia jest Głową wszelkiej władzy i zwierzchności – w. 10b.
 - 3. W Chrystusie – ziemi tkwi zabijająca moc, która uśmierca upadłe ciało – w. 11.
 - 4. W Chrystusie – ziemi znajduje się pierwiastek, który sprawia, że zostajemy pogrzebani – w. 12a.
 - 5. W Chrystusie – ziemi znajduje się pierwiastek, który sprawia, że powstajemy z martwych – w. 12b.
 - 6. W Chrystusie – ziemi znajduje się pierwiastek, który nam ożywia – w. 13.
 - 7. W Chrystusie – ziemi skreślony zostaje i przybity do krzyża zapis dłużny zawarty w nakazach – w. 14.
 - 8. W Chrystusie – ziemi kryje się zwycięstwo nad złymi duchami w powietrzu – w. 15.

- B. Spędzajmy czas na radowaniu się Panem, wszechzawierającą ziemią; wtedy wszystkie pierwiastki Pana, który jest żywną ziemią, będą przez nas wchłaniane i uczynią nas pełnią w Nim od strony doświadczenia – w. 10a; 4,2.
- C. Zapomnijmy o sytuacji w jakiej się znajdujemy, naszym stanie, upadkach oraz słabościach i spędzajmy jedynie czas na wchłanianiu Pana; gdy tak właśnie będziemy spędzali czas, będziemy rosnać wzrostem Boga w nas, co doprowadzi do zbudowania Ciała Chrystusa – Mt 14,22-23; 6,6; Kol 2,7a.19b; zob. Łk 8,13.
- V. Chrystus jako złożony Duch stał się namaszcującym olejkiem, a jako zwieńczenie przetworzonego Trójjedynego Boga stał się obfitym zasobem Boskiej Trójcy; służy to Jego udzielaniu – 1 J 2,20.27; Wj 30,22-25; Flp 1,19.**
- VI. W chwili nowych narodzin Chrystus udzielił się do naszego ducha jako Duch boskiego życia; był to początek boskiego udzielania Boskiej Trójcy; udzielanie to czyni nas latoroślami Jego prawdziwego krzewu winnego – J 3,5-6; Rz 11,17.24; J 15,5; zob. Łk 10,34.**
- VII. W życiu chrześcijańskim Chrystus jako żywa woda nawadnia wierzących, jako żywy chleb karmi ich, a jako zwieńczenie przetworzonego Trójjedynego Bog wypływa z ich wewnętrznych części – J 4,10.14; 6,49-51.63; 7,38-39.**
- VIII. W głoszeniu ewangelii i naszym dziele w Panu boskie udzielanie Boskiej Trójcy stanowi dla nas bogaty i obfity zasób – Flp 1,19-25; 1 Kor 15,58:**
- A. To boskie udzielanie Boskiej Trójcy staje się zasobem, który umożliwia wierzącym przynoszenie owocu; przynosić owoc to głosić ewangelię, udzielając jednocześnie innym bogactw Chrystusa – J 15,4-5.16.
- B. Gdy karmimy baranki, zachodzi dalsze udzielanie bogactw boskiego życia nowym wierzącym, co prowadzi do ich wzrostu w życiu – 21,15; 1 P 2,2.
- IX. Musimy zobaczyć, w jaki sposób otrzymujemy pełnię przetworzonego Trójjedynego Boga, który jest dla wierzących łaską i rzeczywistością:**
- A. Trwajmy w Chrystusie, aby Chrystus trwał w nas i realizował w nas boskie udzielanie – J 15,4-5.
- B. Trwajmy w Chrystusie, aby Jego słowa trwały w nas i udzielały wszelkich Jego bogactw ucieleśnionych w Jego słowach – w. 7.
- C. Pijmy z Chrystusa, który jest żywą wodą – 4,10.14.
- D. Spożywajmy Chrystusa, który jest żywym chlebem – 6,27.51.57-58.63; Wj 16,13b-15.21.
- E. Niech Chrystus wypływa z nas we wszystkich aspektach swoich bogactw rzekami żywej wody z każdej wewnętrznej części naszej istoty – J 7,37-39.

Boskie udzielanie Boskiej Trójcy w budowaniu kościoła – Ciała Chrystusa

Wersety biblijne: Ef 4,1-16.

I. List do Efezjan 4,1-16 pokazuje boskie udzielanie i zespalanie Trójjedynego Boga z Ciałem Chrystusa:

- A. Musimy zespolić się z Bogiem, aby pojąć, czym jest jedność Ciała – w. 4-6:
1. Zespalanie się Boga z człowiekiem oraz jedność Ciała Chrystusa to centralna kwestia w Biblii i w naszym życiu chrześcijańskim – Kpł 2,4-5.
 2. Pan ceni nas stosownie do tego, w jakiej mierze się z Nim zespoliliśmy oraz w jakim stopniu trwamy w jedności Ciała.
 3. Wewnętrzną zawartością Ciała Chrystusa jest Duch życia: Chrystus jako Duch jest naszą jednością, a prawo Ducha życia jest prawem, które reguluje życie Ciała Chrystusa – Ef 4,3-4; Rz 8,2; Kol 2,19.
- B. Jedność Ciała Chrystusa to udzielanie się Boskiej Trójcy (Ojca – początku i źródła Ciała, Syna – Stwórcy i pierwiastka Ciała oraz Ducha – Wykonawcy i istoty Ciała) do naszej ludzkiej „trójcy” (ducha, duszy i ciała) – Ef 2,10.15; 4,4-6; 1 Tes 5,23; por. Rdz 1,26; 2,9.
- C. Zespalanie się Ducha z Ciałem Chrystusa to udzielanie się Boskiej Trójcy – „jedno Ciało i jeden Duch, jak też zostaliście powołani w jednej nadziei powołania waszego” – Ef 4,4:
1. Duch jest istotą Ciała Chrystusa – 1,13; 4,30.
 2. Duch przynosi nadzieję chwały, którą jest Chrystus w wierzących jako nadzieja Bożego powołania – Kol 1,27; Ef 1,18.
- D. Zespalanie się Syna (Pana) z Ciałem Chrystusa to udzielanie się Boskiej Trójcy – „jeden Pan, jedna wiara, jeden chrzest” – 4,5:
1. Chrystus jest pierwiastkiem swego Ciała.
 2. Dzięki jednej wierze w Chrystusa jesteśmy organicznie złączeni z Synem i ze sobą nawzajem, stając się żywym organizmem – J 3,16; 1 Kor 1,30a; 12,11-12.
 3. Za sprawą jednego chrztu Pańskiego zostaliśmy oddzieleni od Adama i świata adamowego – Rz 6,3-4.
- E. Zespalanie się jednego Boga i Ojca z Ciałem Chrystusa to udzielanie się Boskiej Trójcy – „jeden jest Bóg i Ojciec wszystkich, który [jest i działa] ponad wszystkimi, przez wszystkich i we wszystkich” – Ef 4,6:
1. Ojciec jest i działa ponad wszystkimi wierzącymi, otaczając ich w swym ojcostwie – źródle boskiego udzielania.
 2. Ojciec jest i działa poprzez wszystkich wierzących, otaczając ich opieką jako Syn – nurt boskiego udzielania.
 3. Ojciec jest i działa we wszystkich wierzących, zamieszkując w nich jako Duch – boskie udzielanie, które do nich dociera.
- F. Psalm 133 jest odpowiednikiem Listu do Efezjan 4; możemy otrzymać namaszczonego i udzielającego Ducha, poddając się Głowie i prowadząc życie w Ciele, usilnie starając się zachować jedność Ducha:
1. Autentyczna jedność składa się ze spływającego olejku Ducha i zstępującej rosy Syna oraz nakazanego błogosławieństwa życia Ojca i służy stopniowemu budowaniu Ciała Chrystusa w boskim udzielaniu Boskiej Trójcy – Ps 133,1-3; por. Ef 4,4-6.
 2. Podłoże jedności to przetworzony Trójjedyny Bóg, który dodaje się do naszej istoty; namaszczenie przez złożonego, wszechzwierającego, życiodajnego Ducha stanowi pierwiastek naszej jedności – w. 3-4; por. J 4,24; Wj 30,22-25; 1 J 2,20.27.
 3. Opadająca rosa oznacza spływającą, odświeżającą, nawadniającą, nasycającą i udzielającą błogosławieństwa łaskę życia (1 P 3,7.9b), Trójjedynego Boga, który jest zaopatrzeniem w życie niosącym nam radość (2 Kor 13,13):
 - a. W typologii Hermon oznacza niebiosa, najwyższe miejsce we wszechświecie, a góry Syjonu symbolizują kościoły miejscowe; jest jeden Syjon, jedno Ciało, lecz wiele gór, wiele kościołów miejscowych – Mt 17,1-2; Obj 1,11-12.
 - b. Łaska to Bóg w Chrystusie jako Duch, którego doświadczamy, przyjmujemy, którym się radujemy i którego zdobywamy – J 1,16-17; 1 Kor 15,10; Ga 2,20; Rz 5,2.17.21.

- c. Dzięki łasce, jaką otrzymujemy na górach Syjonu, możemy prowadzić życie, jakiego nie są w stanie prowadzić ludzie w świecie – Dz 4,33; 11,23; 2 Kor 12,7-9.
- 4. W życiu kościoła codziennie doświadczamy namaszczenia i jesteśmy obdarzani łaską; namaszczenie Ducha i zasób łaski uzdalniają nas do życia w jedności – Ef 1,13.6.
- 5. Im więcej doświadczamy Chrystusa jako życiodajnego Ducha, tym bardziej wyeliminowana zostaje nasza naturalna konstytucja i usposobienie; w miarę ich redukcji dzięki doświadczaniu Trójjedynego Boga i Jego boskich przymiotów zostajemy wydoskoleni w jedno – J 17,23; Ef 4,1-3.

II. W Liście do Efezjan 4,7-16 boskie udzielanie i zespalandie Trójjedynego Boga z Ciałem Chrystusa służą organicznemu budowaniu kościoła dzięki funkcjonowaniu darów oraz wzrostowi i budowaniu Ciała:

- A. Budowanie organicznego Ciała Chrystusa odbywa się poprzez rozdawanie, udzielanie się boskiej łaski według miary daru Chrystusowego – w.7:
 - 1. Dar Chrystusowy to osoba ukonstytuowana życiem i pierwiastkiem Chrystusa udzielonym jej przez Boską Trójcę.
 - 2. Każda obdarowana osoba posiada pewną miarę i otrzymuje boską łaskę, udzielaną zgodnie z tą miarą – w. 16; por. Rz 12,3.
- B. Budowanie organicznego Ciała Chrystusa dokonuje się przez to, że Ciału Chrystusa dane zostają obdarowane osoby (apostołowie, prorocy, ewangeliści oraz pasterze i nauczyciele); dary te powstają w wyniku udzielania się Boskiej Trójcy przez Chrystusa – Głowę w Jego wniebowstąpieniu (obejmującym zmartwychwstanie) i same doskonałą świętych w kościołach miejscowych – Ef 4,8-12; 1 Kor 12,28; Dz 13,1; 2,24.27; 1,9.
- C. Budowanie organicznego Ciała Chrystusa odbywa się za pośrednictwem obdarowanych osób, które doskonałą świętych w boskim udzielaniu, przygotowując wszystkich świętych do dzieła posługi, do budowania Ciała Chrystusa – Ef 4,11-12:
 - 1. W wyniku tego doskonalenia wszystkie członki Ciała Chrystusa dojdą do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do męskiej doskonałości, i dorosną do pełni wymiarów postaci Chrystusa – w.13.
 - 2. Doskonalenie to sprawi, że już dłużej nie będziemy dziećmi, miotanymi i unoszonymi lada wiatrem nauki przez oszustwo ludzkie i przez podstęp, prowadzący na bezdroża błędu – w. 14.
- D. Doskonalenie przez obdarowane osoby służy temu, by członki Ciała mogły bezpośrednio budować organiczne Ciału Chrystusa – w. 15-16:
 - 1. Trzymając się prawdy w miłości, wzrastamy we wszystkim w Głowę, w Chrystusa.
 - 2. W wyniku boskiego udzielania całe Ciału, spojone i ściśle związane każdym wzajemnie się zasilającym stawem obfitego zaopatrzenia, splecione ze sobą nawzajem według zgodnego z miarą działania każdego poszczególnego członka, rośnie z Głowy i buduje siebie samo w boskim udzielaniu.
- E. Zaopatrzenie płynące ze stawów oraz funkcjonowanie poszczególnych części powoduje, iż w udzielaniu się Boskiej Trójcy Ciału rośnie, budując siebie samo w miłości.

**Boskie udzielanie Boskiej Trójcy
w życiu codziennym wierzących w celu
zbudowania kościoła – Ciała Chrystusa**

Wersety biblijne: Ef 4,17-32.

I. Trzy wersety z Listu do Efezjan 4,17-32 objawiają boskie udzielanie Boskiej Trójcy zbiorowemu życiu Boga-człowieka, jakie prowadzą wierzący, którzy są rzeczywistością Ciała Chrystusa w celu zbudowania kościoła; wersety te mówią o życiu Ojca (w. 18), sposobie życia Syna (w. 21) i pieczętowaniu przez Ducha (w. 30):

- A. Werset 18 mówi o życiu Boga, które zaopatruje Jego dzieci w Jego boskie bogactwa w Jego boskim udzielaniu.
- B. Werset 21 mówi o uczeniu się Chrystusa jako „rzeczywistości, która jest w Jezusie” (ponieważ „rzeczywistość jest w Jezusie”) po to, by wlewać w Jego wierzących życie Boga-człowieka poprzez Jego boskie udzielanie:
 - 1. Jezus prowadził życie, w którym czynił wszystko w Bogu, z Bogiem i dla Boga; Bóg był w Jego sposobie życia, a On był jedno z Bogiem – takie znaczenie ma stwierdzenie: „rzeczywistość jest w Jezusie” w wersecie 21.
 - 2. Rzeczywistość, która jest w Jezusie, to praktykowanie Bożego życia, czyli prowadzenie życia Boga tak, jak czynił to Jezus, kiedy żył na ziemi.
 - 3. W życiu codziennym Jezusa było coś bardzo rzeczywistego; tą rzeczywistością było boskie życie Boga, które było widać w człowieczeństwie Jezusa i które On praktykował jako prawdę.
- C. Werset 30 mówi o pieczętowaniu przez Ducha Świętego, które prowadzi do przesycenia członków Chrystusa boskim pierwiastkiem za sprawą Jego boskiego udzielania:
 - 1. Pieczętujący Duch jest także pieczętującym atramentem, który nas pieczętuje – 1,13; 2 Kor 3,3.
 - 2. Zawartość, pierwiastek i esencja pieczętującego atramentu to boskie życie połączone z praktycznym wyrazem człowieczeństwa Jezusa.
 - 3. To pieczętowanie nigdy nie wyschnie, lecz na zawsze pozostanie wilgotne; dzięki temu przesyci nas, na wskroś nas przenika i nasacza Trójjedynym Bogiem.
- D. Boże życie, rzeczywistość, która jest w Jezusie i pieczętowanie Ducha Świętego to trzy źródła boskiego udzielania Boskiej Trójcy, prowadzące do zbudowania Ciała Chrystusa:
 - 1. Życie Ojca musi się stać rzeczywistością naszego codziennego życia, rzeczywistością, która jest w Jezusie; rzeczywistość ta jako praktyka życia Ojca staje się pieczętującym atramentem, którym jest Duch Święty.
 - 2. Kiedy pieczętujący atrament stempluje nas boskim życiem, przesyci nas, na wskroś przenika i nasacza codziennością Jezusa, czyni nas w ten sposób odbitką Jego życia, które jest praktycznym wyrazem życia Ojca; w efekcie powstaje chwalebny wyraz Trójjedynego Boga w kościele i poprzez kościół.

II. List do Efezjan 4,17-24 objawia podstawowe zasady boskiego udzielania się Boskiej Trójcy zbiorowemu, bosko-ludzkiemu życiu wierzących, które jest rzeczywistością Ciała Chrystusa:

- A. Nie możemy postępować jak poganie w próżności swego umysłu – w. 17.
- B. Nie możemy być obcy dla życia Bożego – w. 18.
- C. Nie możemy ustawać w trosce o odczucie w naszym sumieniu – w. 19; Dz 24,16.
- D. Musimy uczyć się Chrystusa w boskim udzielaniu jako prawdy (rzeczywistości, w odróżnieniu od marności), która jest w Jezusie; rzeczywistość Ciała Chrystusa to rzeczywistość, która jest w Jezusie, prawdziwy stan życia Jezusa opisany w czterech Ewangeliach, powielony w Jego licznych członkach jako zbiorowe życie wydoskonalonych Bóg-ludzi – Ef 4,20-21; 15,24-25; Ga 2,20; Flp 1,19-21a:
 - 1. Ponieważ jesteśmy utrudzeni i zmęczeni, musimy przychodzić do naszego drogiego Pana, aby dał nam odpoczynek i abyśmy wzięli Jego jarzmo i uczyli się od Niego; to właśnie znaczy uczyć się Chrystusa jako rzeczywistości, która jest w Jezusie – Mt 11,28-30.
 - 2. W życiu kościoła Pan uczy nas być Bóg-ludźmi, którzy żyją boskim życiem przez to, że zapierają się swego naturalnego życia i usposobienia zgodnie z wzorem Chrystusa, pierwszego Boga-człowieka – w. 29a; Ga 2,20.

3. Prowadząc ludzkie życie, Jezus wyrażał w swym człowieczeństwie boskie cnoty poprzez tajemnicze przymioty Trójjedynego Boga; musimy uczyć się od Niego, jedząc Go i przebywając z Nim w bliskim kontakcie, abyśmy mogli żyć przez Niego, wyrażając boskie przymioty w naszych ludzkich cnotach – Łk 7,13-14; J 6,57; Kol 2,2-3,19.
 4. Pan obrał Ojca za swoje źródło, „spoglądając na niebiosy”; powinniśmy spodziewać się Pańskiego błogosławieństwa, tak samo jak On spodziewał się błogosławieństwa Ojca i tak jak On, winniśmy spoglądać ku Ojcu, który jest źródłem błogosławieństwa – Mt 14,19-23.
 5. Syn przyszedł, by pełnić wolę Ojca poprzez poświęcenie się na ołtarzu krzyża, i był namiotem Boga, Jego przybytkiem i świątynią, prowadząc na ziemi życie pielgrzyma, nie mając gdzie złożyć głowy; tak samo i my winniśmy prowadzić życie ołtarza (którym jest ukrzyżowany Chrystus jako nasze życie) i namiotu (którym jest kościół – zbiorowy Chrystus jako nasze życie codzienne) – Ps 40,6-8; Hbr 10,5-10; Ez 40,47; J 1,14; 2,19-22; 18,33-38; Mt 3,16-17; 8,20; Rdz 12,7-8; 13,3-4, 18; Ps 43,4a; 1 Kor 2,2; Kpł 1,1; 1 Tm 3,15; 1 Kor 3,16; 14,23-31.
 6. Codzienne życie Ciała Chrystusa jako nowego człowieka musi wyglądać dokładnie tak samo jak życie Jezusa; to, jak Jezus żył na ziemi, winno pokrywać się z tym, jak żyje dzisiaj Ciało Chrystusa, które jest nowym człowiekiem – Ef 4,20-24.
- E. Co się tyczy poprzedniego sposobu życia, musimy porzucić starego człowieka, który ulega zepsuciu na skutek zwodniczych żądz (uosobienie Szatana), a odnawiając się w duchu swego umysłu, przyoblec w boskim udzielaniu nowego człowieka, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i świętości prawdy – w. 22-24:
1. Porzucić starego człowieka to porzucić stare nawyki; przyoblec nowego człowieka to żyć zgodnie z obecnym, bieżącym boskim udzielaniem.
 2. Porzucamy starego i przyoblekamy nowego człowieka przez to, że odnawiamy się w duchu swojego umysłu; oznacza to, że nasz umysł wypełnia się, przesyca i podlega kontroli i kierownictwu naszego zespolonego ducha – por. Rz 8,6.

III. List do Efezjan 4,25-32 ukazuje organiczne szczegóły boskiego udzielania Boskiej Trójcy w zbiorowym życiu Boga-człowieka, jakie prowadzą wierzący, którzy są rzeczywistością Ciała Chrystusa:

- A. Jako członki Ciała, członki jedni drugich, musimy mówić sobie prawdę – w. 25.
- B. Nie możemy zostawiać miejsca diabłu pozwalając, by słońce zachodziło nad naszym gniewem; nie możemy trwać w gniewie, lecz winniśmy go zaniechać przed zachodem słońca; w ten sposób gniewamy się, lecz nie grzeszymy – w. 26-27.
- C. Kto dotąd kradł, niech już przestanie kraść, lecz raczej niech pracuje uczciwie własnymi rękami, by miał z czego udzielać potrzebującemu – w. 28.
- D. Nie możemy pozwolić, by z naszych ust wychodziły nieprzyzwoite słowa nieprawości, lecz tylko takie, które budują, zależnie od potrzeby, aby słowa te mogły udzielać słuchaczom łaski i boskiego życia – w. 29.
- E. Nie zasmucajmy Świętego Ducha Bożego, którym jesteśmy zapieczętowani, by udzielać Boskiej Trójcy, na dzień odkupienia naszego ciała – w. 30.
- F. Pozostając w sferze boskiego udzielania, powstrzymujmy się od wszelkiej goryczy, gniewu, złości, krzyku i niegodziwej mowy ze złośliwością – w. 31.
- G. Bądźmy dla siebie nawzajem uprzejmi, współczujący, przebaczący, tak jak Bóg przebaczył nam w Chrystusie – w. 32.
 1. Zostaliśmy ubłogosławieni wszelkim duchowym błogosławieństwem – dlatego musimy zawsze się nawzajem błogosławić, będąc jednego umysłu, życzliwi, miłujący braci, współczujący, uniżeni – 1,3; 1 P 3,8-9.
 2. Zostaliśmy powołani do tego, by błogosławić innych, a więc jako ludzie błogosławieni, zawsze błogosławmy innych, abyśmy sami odziedziczyli błogosławieństwo; to, czym błogosławimy innych, sami odziedziczymy – Mt 10,13.